

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

PERIODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

NÚMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

RANGO ANDALÚS.

¡Que digan lo que vulgan! Jo crech que tots los moltons y ovellas dels remats de aquesta dióccesis participaran de la mèva opinió.

Bisbe per bisbe, més val un bisbe andalús, que un bisbe vascongat.

Es molt més graciós lo cap que ha dut calanyés que no 'l cap que ha portat boina. Sembla que á aquell la mitra se l' hi déu posar més torta; pero per lo mateix fá més gracia.

Jo no puch ferhi més: la terra de la sal y del salero y de Maria Zantizima 'm tréu de quici, y ja no pot haverhi res al mon que 'm satisfassa tant com dugas cosas:

1.ª Lo Ilustríssim Urquinaona escribint pastorals y circulars.

2.ª La Fuensanta ballant la *Contrabandista de rumbo*.

Ja sè que l' un tira per lo sagrat, y que l' altra tira per lo profá; pero no importa.

L' un y l' altra, dintre del seu treball respectiu, son de rango andalús.

¡Olé!
La Fuensanta fent quiebros y passos de punta, derrama la sal, y está dihent: «¡Viva 'l rumbo!»

L' Ilustríssim Urquinaona escribint pastorals y circulars, derrama la tinta, y está cridant: «¡Viva l'abundancia!»

Y ni l' una 's cansa de ballar, ni l' altra 's cansa de escriure. Perque 'ls andalousos son aixis, un cop s' hi posan son incansables.

Lo nostre estimadíssim prelat, després de una circular de cinch planas de lletra menuda (y tant menuda!) no s' ha pogut contenir y ha expedit una circular de quatre columnas, tant robustas per lo ménos, com aquellas que sembla que aguantan lo frontis de cala Ciutat.

Y com que nosaltres compreném que las circulars s' escrihuen *perque circulín*, vels'hi aqui que hem pensat donar curs á la darrera inspiració de aquest ilustre adalit de la religió católica, apostólica y no sé si romana ó andalusa.

Y dich aixó, perque si del bisbe Urquinaona dependia, lo Sant Pare no seria á Roma, sino á Sevilla.

Lo mateix que la pastoral, la circular tracta de la quaresma y de la manera de observarla.

Primer de tot, tenim la profanació de las festas, peccat grave sempre; pero qu' en temps de quaresma es gravíssim.

¡Hont s' es vist no passar tot lo diumenje á missal!
¡Ah! En los diumenjes hi ha establiments y tallers oberts, y 's trafica y comercia en tot, com los demés dias del any.

¡Oh quina veritat més grossa! ¡Ah Sr. bisbe! Fins á las iglesias se trafica ab las cadiras. Fins los capellans que diuhen missa, cobran lo jornal com los demés dias!
Ja tè rahò 'l nostre Prelat. ¿Aquesta es la manera de observar las festas?

Y en cambi, ¡oh vergonya! Las demés religions se mostran gelosíssimas de la seva observancia!

Lo pobre, Sr. bisbe, prou tè bona voluntat; pero jo ja 'u veig no pot pas ferhi á cops de báculo.

Las autoritats no l' atenen, y ell no pot fer més que protestar y recomanar que ni siquiera 'ns aturem davant dels establiments oberts, ni davant dels aparadors, perque 'ls objectes que s' exposan al públich son com un llás del dimoni.

Per xó jo no m' aturo davant de cap iglesia, per no veure 'l tráfeh de las cadiras, ni escolto cap sermò, per no pensar que *por dinero baila el perro*, y *por dinero predica el cura*.

No, ca: jo no vull pecar... Passo de llarch... Y fora tentacions.

L' únich que 'm permeto 'ls diumenjes es menjar pá del dia.

¿Qué vá que 'l Sr. bisbe, per pendre 'l xacolate fá 'l mateix que jo?

Pero hi ha més: durant la Quaresma es precis no

divertirse. Res de teatros, res de balls, res d' espectáculos.

No obstant, l' Iglesia no es exigent, no exagera, y alguna diversió innocent ja pot permétre's.

Lo bisbe no diu quina; pero ja se suposa. Per exemple, 'ls sermons del Pi, aquells sermons en los quals no s' hi deixan entrar las donas.

Fassintho tot; pero per mor' de Déu no vajan á veure la Passió.

«Aquestas representacions, ho diu lo bisbe, déu mirarlas ab horror tot bon cristiá.»

«Veure la Passió es un peccat grave.»

Sobre tot no 'u olvidin, y abstinguinse de cometre'l. Mirin que 'ls tindrán presents al tribunal de la penitencia, y son capassos de no absoldre'ls. Casi més val que robin y assassinin com los carlins que corrian per la montanya; casi més val que calin foch á una iglesia, com feyan ells per rendir un destacament y fusellarlo. Tot, ménos veure la Passió.

Si la vehuen, los confessors tenen la paella pèl mànech. Vajin ab cuidado, mirin que si, son casats no 'ls habilitarán *ad usum matrimonii*.

Ad usum matrimonii
Aixis, en llati, tal com está escrit ho diu la circular que se ha publicat per *edificació de las ánimas*.

Si aixó es lo que jo 'm penso, francament, jo 'm creya que 'ls bisbes, aquestas cosas ni ménos las entenian.

Pero... senyors... Are no 'm feya cárrech de que 'l nostre amantíssim prelat es fill de Andalusia.

Al recordar aixó ja 'm tenen que no puch continuar perque 'l riure m' ho impedeix.

Y no puch ferhi més. Perque ja ho he dit al comensar: á mi que 'm dongan rango andalús.

Lo bisbe Urquinaona... la Fuensanta .. y ¡já la glorial

UN PLAGA DE LA PARROQUIA.

LO SENYOR TANO.

En aquest mon, cadasqu per ahont l' enfila. Jo he conegut home que no sossegava, arplegant los cartons de las capsas de mistos, de manera que encare no 's treya al davant d' ell una capsa, ja la prenia dels dits, mirantla detingudament per veure si la tenia á la colecció. En aquest cas la tornava tot satisfet dihent:

—Ja la tinch repetida.

Si pèl contrari la trobava nova, se 'n treya una de vuida de la butxaca, posava en ella 'ls mistos de l' altra y se la quedava tot excusantse:

—A vosté l' hi será igual y á mi 'm fá un favor. Altres n' he conegut que recullian sellos, altres xavos; home hi ha que l' ha donada per fer de sa casa

un encant de trastos vells. Qui l' enfila pels gossos, en fi, no hi ha ningú sense una *taleya* ó altre.

Pero generalment lo caràcter domina las aficions, y l' home no arriba á ser l' objecte ridicul d' ellas. Pero algun cop, y tractantse de gent de poca forsa de voluntat, un objecte infim esclavisa al home, convertintlo en un sér ridicul.

En aquest cas se troba 'l senyor Tano.

Ell era un galan subjecte, tenia botiga de pelayre y se la passava ab cert desahogo, fent algun ahorro fins arribar á ser propietari de la casa ahont vivia en lo carrer del Pom d' or. La continua presencia d' ell á la botiga, feya que 'l negoci anés com unas calsas de capella, y naturalment tot l' hi surtia al pé. Per altra part sa esposa era bona y económica. Aquella casa era un cel que no hi faltava res, pues fins hi havia un ángel, la Cristineta, filla única de aquell ditzós matrimoni.

Un amic dels pochs que concurrían la casa, vá haber de anarse 'n *in totum* á América per assumptos de familia, 's vengué 'ls mobles y tenint quatre parells de coloms los vá regalar al senyor Tano, que aficionat als aucells, los vá aceptar ab molt contento.

A ratos perduts los hi vá arreglar una gabia á la *eixida*, cuydantlos ab tal atenció y mirament, que ab las crias se multiplicavan de tal modo que s' hagué d' engrandir la gabia. L' *eixida* permetia poch esbarjo, per lo qual s' acordá en posarlos al terrat arreglant degudament sa instalació.

Vinga 'l fuster, y llistó d' aquí, llata d' allá, 's vá anar muntant sobre la torratxa un colomar. Cada tarde pujava á veure 'ls dedicantlos un bon rato y fentlos volar de tant en tant. Al terrat d' enfrente hi havia un altre colomar, montat ab totes las reglas del art, y ab un número considerable de parells que al aixecarse en vol causavan la enveja del senyor Tano. Per la proximitat y á causa de pararse algun colom en los respectius terrats, lo nostre héroe y son vehi, entablaren coneixensa, parlant de las crias y del esparver, canviant y comprantse algun parell, que l' senyor Tano als pochs mesos podia diariament aixecar un vol bèn organizat y vendre algun colomi, que l' ajudava á comprar alguna quartera de bessas.

La visita de la tarde no bastava, y com ell era un home d' aquells que tot ho portan com un tirabuquet, havia de pujarhi algun demati, á mes del diumenje que hi passava tot lo dia.

Lo colomar marxava. Tenia quaranta parells de cria y més de cinquanta colomins, pels quals hagué de fer un local exprés perque 'ls grossos no 'ls piquessin.

Ell aparellava y desapparellava, tenia una enfermeria pels que tinguessin lo brom, los netjava 'ls covadors y bombava l' aygua pels abeuradors. Aixó volia 'l seu temps, y al últim tingué de acostumar-se á pujarhi cada demati, y un bon rato á la tarde.

Ab lo vehi continuava en tant bonas relacions, que si 's prenían algun colom, se 'l tornavan sense cap classe de indemnissació. Un dia que 'ls vols 's barrejarren dos vegadas, lo vehi 's trobava á faltar una famella, y jurava y perjura que 'l senyor Tano la tenia. Aquest no la trobava, y, que si vosté l' amaga, que si no l' amaga, 's vá propassar de paraulas quedant renyits y declarantse la guerra.

L' endemá vinga marcá 'ls coloms, tallantlos tres plomas de l' ala esquerra. Després vá posar una trampa de filat y la imprescindible bandera negra.

Lo vehi, per sa part, també vá fer sos preparatius, y sens dirse una paraula, aixecaren lo vol. ¿Han sentit xiulets? Ne volen de moure la canya ab lo barret vell? Al últim se barrejan, després donan la senyal picant ab la fusta y 'ls coloms formant un cono invertit y arremolinantse se deixan caure en sos respectius colomars.

Desseguida á contarlos dant per resultat que 'l senyor Tano havia perdut un canyella jove y dos monjins; pero havia prés al enemich una famella collidurada y un holandés. En lo mateix colomar s' havían guarnit un talladó y l' un frente á l' altre varen tallar lo cap als infelissos presoners.

Aixó 's repelia diariament, causantse pérduas considerables, y engreixant als demés colomistas del vehinat que s' aprofitavan de aquella disidencia en benefici propi.

No cal dir que 'l senyor Tano passava 'l dia de sol á sol dalt del terrat. S' havia fet posar una campaneta y desde la botiga l' avisavan si algú demanava. Naturalment, era un reventament de pujar escalas, y per altra part no era gayre convenient aixó de rebre als compradors dalt del terrat. La dona y la noya no eran capassas per si solas de fer marxá 'l negoci y ell tampoch volia abandoná 'l colomar per res del mon. Lo negoci 'l cansava y determiná vendres la botiga: tenia alguna rendeta y qui l' hi feya passar mal de caps.

Sense botiga ni negocis, vá quedar completament instalat en lo colomar. Fins hi dinava.

En aquest punt, jo vaig coneixe á sa filla y prenat de sa hermosura y bellas qualitats, vaig resoldre demanarla formalment á son pare.

Me rebé á dalt del terrat, y al explicarli ma pretensió, ell s' entretenia posant espart prop de la menjadora. Vá escoltarme fins al últim, dantme per contestació que la noya era massa jove y que per are no pensava casarla. Per lo demés, me digué:—Vosté m' es

molt simpátich y tindré molt de gust en que honri 'l meu colomar ab sa presencia.

Vaig desesperarme y al dirho á ma estimada y á sa mare que protejia 'ls nostres amors, varen aconsellar-me, dada la fatlera del sogre, que jo anés algun cop á veure 'l y parlarli dels coloms ab entussiasme.

Dit y fet, al cap de vuit dias vaig anarhi, portantli un parell de coloms d' aquells de pinta que 'ls vá aceptar ab gran alegria, prometentme algun colomi. Al cap de pochs dias vaig tornarhi y aixis successivament fins á fermhi tant amich y necessari, que 'm consultava 'ls assumptos més delicats sobre las crias y aparellaments. Instalat, com ell, al colomar, vaig iniciar algunas reformas que valgueren las més entussiasmas y calurosas felicitacions per la seva part.

Aixis vá passar las cosas fins que un dia ell mateix vingué á parlar-me del assumpto que 'ns havia fet coneixe. Llavors jo novament vaig demanarhi la noya, accedint ell gustosament, abressantme y omplintme de borrisoll de ploma. 'S ficá 'l casament pels tres mesos següents, y per celebrar aquell succés, jo, en calitat de plenipotenciari, vaig anar á casa son enemich, ab l' objecte de entaular las paus. Me rebé benevolentment acordant ab alegria una amnistia general, terminant aquella guerra que tanta sanch costava.

Lo senyor Tano, futur sogre meu, no cabia en la pell: no sabia com demostrarme son agrahiment, pues la pau ab son vehi era l' únich desitj que'alimentava, pero l' orgull l' hi feya mantenir la guerra. De la pau vingué l' unió y tots dos junts, vá ser lo terror dels colomistas del barri.

Al cap del temps fixat me vá casar y som molt felissos y 'l sogre continúa ab sa fatlera. Está cremat ab mí perque no pujo may al terrat y devegadas diu que si are fos á fer no l' hauria enganyat.

Jo l' hi faig present que mas ocupacions no m' ho permeten y ell me diu:

—Com qué las ocupacions no t' ho permeten y t' entretens á escriure ximpleries pels diaris! Vés quant no t' seria millor y més útil lo fer com jo!

¡Pobret! No 's recorda que havent descuydat la casa, s' está acabant d' arruinar, que ho té hipotecat tot, y que si no fossem nosaltres, potser aquests coloms l' haurían dut á l' Hospici.

J. DERN.

DESITJ.

Fet ab cabells com fils d' or
de sa rossa cabellera
dú m' aymia un cordó al coll
y en ell un sant Cristo hi penja.

Allí clavat en la créu
ab sa cara macilenta,
quan mon bé exhala un sospir
gronxa sa imatge severa

Jo pendria de bon grat
que 'm clavessin y 'm penjessin
sols per poder cambiar
ma posició ab la seva.

VICTOR SOLER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

Hém entrat á la quaresma, y com que 'l bisbe aménassa ab privar *ad usum matrimonii*, als que durant aquest temps cometin lo pecat mortal de divertir-se, vels' hi aquí que 'ls empressaris han de fer esforços sobre humans per poder perdre las ánimas y salvá 'l seu cos.

Y á propósit del cos.
Lo cos de ball del Principal, s' ha despedit fins un' altre dia. Es fácil que passada la quaresma torném á veure á la *Sra. Clorinda*, que com ja saben vostés es deliciosa.

Un dia de la passada senmana vá donar lo seu benefici la *Sra. Fuensanta*, representant lo ball *La contrabandista de rumbo* y ballant la pessa *La cigarrera de Cádiz*. En totes dugas manifestacions, tant quan treballava contra 'l govern, es á dir, quan era contrabandista, com quan treballava per compte del govern, es á dir, quan era cigarrera, vá ser molt aplaudida la simpática artista.

Després s' ha estrenat per la companyia Bergonzoni que s' ha quedat sola á passar la quaresma: primer la *Guardia nocturna*, de música acarquinyolada y *Bocaccio* del mestre Suppé, la qual es verdaderament digna de ser sentida y admirada.

Al Liceo ja tenim nova companyia baix una empresa molt més formal que l' anterior. Per are no s' ha cantat més que *Saffo*, y en aquesta producció han sigut molt aplaudits la Urban y la Celega, aixis com l' Abruñedo y en Giraltoni, á pesar de que jo crech qu' encare poden ferho y ho farán millor, perque tots ells son artistas de talent.

L' éxit de la temporada de quaresma son, sens dupte, 'ls concerts, dirigits per l' eminent Hiller, que 'l dimars últim, á pesar de que té d' estar molt cremat de

Barcelona perque vá robarli 'l rellotje, vá donar mostras de ser un mestre eminent.

Al Circo s' ha posat la sarsuela *Sueños de oro*. Per medi de aquests somnis l' empresa busca la realitat.

Romea registra dos estrenos: *La Tierra prometida* de 'n Zamora y Caballero que ha deixat lo bastó de mando y ha empunyat la lira, comedia molt bèn versificada y agradable; y l' *As d' Oros*, pessa del senyor Lassarte qu' entreté y fá riure.

En Piquet, empressari del Odeon, es la primera persona á qui 'l confés privará *ad usum matrimonii*. Ja está bèn fresch lo pobre senyor Piquet. Figúrinse qu' encare no s' ha vist la quaresma á sobre, 'ns ha clavat la *Passió* pels nassos. Ja veurá, quan lo bisbe ho sá piga.

Lo mateix dihém del Teatro Espanyol ahont han posat Santa Eularia, si bé que aquesta desde que la vá declarant cessant del cárrech de patrona de Barcelona, nombrant á la Verge de la Mercé, no té gaire influencia.

A Jovellanos s' ha estrenat la comedia *Monas y miccos*, ab molt bon éxit.

N. N. N.

RIMAS.

Un aucell que lliure 's veyá
estava sempre cantant;
lo bosch y 'l plá, tot li reya,
y alegre, mil voltas deya:
—Valgam Déu, lo mon qu' es grant!
Y un altre que sempre estava
engaviat y entristit,
de nit y dia plorava,
y ab pena al cor exclamava:
—Déu meu, lo mon qu' es petit!

Compro, quan l' any ja badalla
y al any nou aném á entrá,
ca endari á la antigalla,
no 'm vull may d' americá;
perque, ab plor que 's ulis me mulla,
dich en ma pensa afligida:
—Cada fulla es una fulla
de la planta de ma vida.

Tirant sobre d' una rosa
una gota d' aygua pura,
es encare més preciosa
y ni la peria orgullosa
pot igualar sa hermosura:
y si aquella gota 's posa
en la fulla d' un punyal,
se torna groga y negrosa,
y á més de ser fastigosa
fins al acer causa mal.
Lo mateix es la riquesa;
possehintla 'a bondat
es felicitat extesa;
possehintla la vilesa
es cranch de la societat.

BALDOMERO ESCUDÉ VILA.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS DE HOMES CÉLEBRES.

Los frantsch estavan sitiando la vila de Tolosa ocupada pels albigesos.

Era aquella una guerra de religió, cruel, despiadada y salvatge com totes las guerras, en que 'l móvil principal es lo fanatismo.

Simon de Montfort manava las forsas sitiadoras, qu' estavan á punt de donar l' assalt.

Tolosa havia resistit heróicament y 'ls frantsch estavan exasperats.

Montfort vá dir als seus capitans:
—Al entrar á la vila que no hi haja quartel: siga qui siga, homes, donas, criaturas... coll á terra.

—Pero, á dintre hi ha heretjes y católichs. ¿Hém de matar indistintament als uns y als altres?

—Si, vá replicar Montfort. Després Déu ja fará la tria.

Lo mariscal de Villars era molt donat al vi, vici que no deixava ni á la seva vellesa.

Vá anar á Italia per posarse al frente del exércit en la guerra de 1834, y 's presentá al rey de Cerdenya borratxo com una sopa, en tanta de manera, que no podent sostenirse vá caure á terra.

Però com que ni aixis havia perdut lo coneixement, vá dirigir-se al rey dihentli:

—Veus' aquí que hi caigut *naturalment* als péus de Vostra Magestat.

Lo general Prim tenia sobre 'ls homes y sobre las cosas, frases de una precisió admirable.

Un dia parlavan al davant seu del amic Sunyer y Capdevila, alabant uns la seva bondat de caràcter, mencionant altrás las sevas idees antireligiosas.

—En Sunyer, vá dir lo general Prim: es un sant. Pero es un sant que no créu en Déu.

ESQUELLOTS.

Ja tenim una pelegrinació en perspectiva. Los catòlics volen anar a Roma, y l' incansable prelat Sr. Urquinaona, 'ls aixussa, y fins assegura que 'ls acompanyarà.
Per quan vinga 'l cas, bon vent y la barca nova.

Però 'l bisbe demana alguna cosa més, perquè ja està vist que ni per enrahonar, ni per demanar, may se queda curt lo nostre prelat.
Demana una limosna per petita que siga, perquè, segons diu, t'è desitj de portarla al Papa.
Jo ja 'u veig, pobre Papa: l' hi dehuen haver de mudar la palla de la màrfaga.

Y en cambi, 'l bisbe no 's recorda del poble de Puigcerçós que s'enfonza.
No obstant calculin bè la cosa y trobaran que á un catòlich verdader l' hi convè primer apuntalar al Papa, que á un poble que la terra se 'l traga.

Ha prés possessió del càrrech de jefe d' ordre públich de la provincia 'l Sr. Yriarte en substitució del Sr. De Bray.
Si per una casualitat y equivocadament agafa algun dia al just pèl pecador, podrá dirse:
Res, son las fábulas de Iriarte.

Divendres passat lo governador de la provincia vá anar á presidir la sessió del Ajuntament.
En Fontrodona vá tornarse groch.
Després de la sessió deya:
—«Ha vingut l' enterra-morts; pero no ha portat l' aixada.»

Aixó 'm dona á comprendre que D. Ignaci está en las sèvas postrimerias.
La mort del amo de la majoria 'm fá por. Si, tinch por de que Barcelona no l' hi haja de pagar l' enterro y la caixa.
Aquesta si que seria massa grossa.

En la sessió del dimars l' enterra-morts vá posar una multa de 125 pessetas á cada regidor.
Molt mal déu estar ja l' Ajuntament, quan l' hi dona aquestas sangrias.

Hi ha un altre sintoma terrible.
Los regidors tractan de fer testament, y 'l testament consisteix en cedir á un particular l' arrendament de las ayguas de Moncada, donantli l' exclusiva per canalisar los carrers.
De manera que las empresas d' ayguas s' estrellarian totes.
Y tindriam un senyor molt guapo que podria sitiarnos per set, gracias á la previsió y al amor á Barcelona del nostre Ajuntament.

No obstant, á pesar del sigilo ab que 's duya la cosa, la questió de las ayguas s' ha remanat tant, que avuy l' aygua se presenta bastant t'erbola.
A pesar dels desitjos del Ajuntament, per nombrar un heréu universal dels pous de Moncada, l' arrendament de las ayguas se tornarà aygua poll.
Si jo fos regidor, y 'm succehia aquest fracás, me'n anava á Moncada y 'm tiraria de cap al pou.

Ab motiu del robó del rellotje de M. Hiller, ha dit un periódich que actualment hi ha tres companyias que 's dedican á aquesta industria.
Una de catalans, una de valencians y una de castellans, anyadint que la policia 'n t'è coneixement, y que s' han donat passos per recobrar la prenda robada.
Quan M. Hiller torni al seu país y 'ls espliqui aquestas cosas, se creuran que ho ha somiat ó que arriba de la lluna.

Al carrer de la Diputació dos capellans ván ferse á bofetadas contra un acreedor y un comisari de policia que l' acompanyava.
Segons sembla no es pas aquest lo primer escándol que donan per l' estil.

Però que volen ferhil!
Aquets capellans tramposos, fentho aixis, se crehuen cumplir ab lo seu deber.
Perquè ells se prenen lo pare nostre al pèu de la lletra y dihuen: «Perdonad nuestras deudas así como nosotros perdonamos á nuestros deudores.»
Se presenta un acreedor: clatellada per heretjel!

Lo dia d' anarlo á enterrar ván circular pèl carril de Sarriá 16,482 passatjers.

Quants n' hi ha, que si haguessen estat á la porta de l' estació n' haurian vist lo doble!

Se ha nombrat la nova comissió de consums; pero encare no 's vá fer lo nomenclament, que ja vá dimitir.
Aquell dia 'l diari deya en la nota de defuncions y naixements: abortos 2, y havia de dir: abortos 2 y la comision de consumos.

Es alló que varem dir nosaltres.
Lo mànech de la paella s' ha anat escalfant y are ningú vol cremarse 'l dits.

Sermons del Pi:
«Se demana á las senyoras, diu una nota, que s' abtingan de assistirhi.»
Los comentarís á aquesta raresa religiosa, las trobaran en la lámina del present número.

A Montevideo, un xicot jove y enamorat, visitá á un seus amichs y 'ls hi digué:
—Avuy hauréu de vetllá á un mort.
—¿Qui?
—Vosaltres.
—¿Y qui es lo mort?
—Jo.
—Vaya un bromista ván dir los amichs, posantse á riure.
Lo jove vá anar á veure á la seva novia, ván tenir una agarrada y treyentse un revólver, de un tiro vá alsarse la tapa del servell.

Per acabar.
¿Volen saber quin es la decepció més gran que pot tenir un home?
Que se l' hi mori la sogra, tancarli 'ls ulls, acompanyaria al cementiri, véurela enterrar, anarse'n á passar tres dias á fora, y després, al tornar á casa, trobársela sentada á taula, dinant ab la seva filla.
Es á dir: que la sogra, per compte de morirse, no haja tingut mes que una basca ó bè una catalepsia.

QUÈNTOS.

Expressió de un periodista que no coneix la modestia:
«Alabat siga Déu... y 'ls meus articles també.»

Una senyora mare de familia qu' está en estat interessant t'è una filla al Colegi del Sagrat Cor y vá á ferli una visita.
Es una noya molt innocent y molt ingénua.
—Mamá, l' hi diu, per mor' de Déu, t'ornise'n á casa.
La mare l' hi pregunta la causa de aquests desitjos:
—Pero dona, que no véu que mentres vosté s' está aquí, potser l' hi portaran lo germanet d' América?

Una noya romántica deya:
—¡Oh! Jo soch molt sensible. Si poso estimació á algú, 'l meu amor es molt volcánich.
—¿Com diu? Volcánich?
—Sí senyor.
—Jo crech que déu ser balcónich.
—¿Y are? Per qué?
—Ja veurá, com que veig que passa tot lo dia al balcó.

Un dentista s' equivoca y per compte de fer saltar lo caixal que fá mal, n' arrenca un de bó.
Lo pacient llansa horrorosos crits de dolor.
Lo dentista queda tot turbat; pero al fi troba una sortida.
—Ja veurá, diu, no hém perdut res. ¿Per quin motiu s' arrenca un caixal corcat? Per preservar als altres, per medi del aislament. Donchs bè, arrancantne un de bó hém arribat al mateix resultat, hém aislat.

Un andalús contava que anant pèl carrer, un dia d' empentas, vá sentir que una mà se l' hi ficava dintre de las butxacas dels faldons de la levita.
—¿Quina t' en faig? exclama; sense tobar la vista endarrera trech un ganivet y zás, clavo una tallada.
«Al arribar á casa, anyadia, me trech la levita, noto que pesa molt y 'm trobo una mà que 'm tenia 'l mocador agafat.»
«L' hi havia tallada en rodó per la munyeca.»

Un company seu que sentia contar aquest fet ab la major serietat, vá dirli:
—Mira, jo tinch un llorito: ¡pobret! Enrahona molt; pero es coix: no t'è més que una pota.
«Cada dematí quan prenc xocolate l' hi dono una sucada y ell veurá que la pren ab la pata que l' hi queda. ¡Hi t'è una gracial...»
—No 'u entench, vá dir l' andalús.

—¿Qu' es lo que no entens?
—Si 'l llorito t'è no més que una pata, ¿cóm se sosté mentres pren la sucada de xocolate?
—¿Cóm se sosté? ¡Mare de Déu qu' ets tonto! Se sosté ab la mà que tú vás trobarte dintre de la butxaca de la levita.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Va rebre ma tersa quarta del seu fill, qu' es á Paris, una curta y trista carta que, com veurán, deya aixís:
—Mare, estich prima segona; una prima tinch tant mal que ab lo malestar que 'm dona crech tindré una gran total.
UN TAPÉ Y F. DE T.

II.
¡Lo que dos tenir prudencial me diu hu lo meu nebot, y sa germana Clemencia me tracta sempre de tot.
PAU SALA.

MUDANSA.

Lo cordè tot, que molt fila, diu que fent tot ha guanyat més de quatre tot pessetas en molt ménos de dos anys.
S. B. DE M. DE R.

ENDEVINALLA.

Lo tot m' has deixat, nineta ab ton no, tan mal parat, que sembla que un tot inversa m' hi hajas ab furia tirat.
RESPINGUL.

QUADRAT DE SÍLABAS.

Sustituir los punts ab sílabas que llegidas vertical y horisontalment digan: la 1.ª ratlla una ciutat; la 2.ª un refrech y la 3.ª un nom de dona.
ANTONET TEIXIDÓ Y C.ª

QUADRAT NUMÉRICH.

Sustituir los pichs ab números que sumats vertical y horisontalment donguin un total de 21.
PAGESET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6—Una planta
1 2 3 4 5—Un nom.
1 2 3 4—Una ciutat.
1 2 3—Un licor.¶
A. T. Y C.

GEROGLIFICH.

×
T O T
I
L A S
Cosa Cosa
LLARCH Y PRIM.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Tronas.
- IDEM 2.ª—Fanátich.
- MUDANSA.—Barril, carril.
- ANAGRAMA.—Rosa, orsa, saor.
7 7 7 7 7 2
7 7 7 2 7 7
7 7 2 7 7 7
7 2 7 7 7 7
2 7 7 7 7 7
- LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Llobregat.
- QUADRAT DE PARAULAS.—M a p a
A r a m
P a c a
A m a r
- GEROGLIFICH.—La quaresma te quaranta dias.

SERMONS RELIGIOSOS DEL GÉNERO MASCULÍ.

—Ja veurán, ja veurán... Faldillas á fora y 'ls homes á dintre.

—Es inútil, señoras, es inútil: lo bello sexo no pot entrar.

—¡Qué Mare de Dèu devia dir de nosaltres Sant Tomás que no volen que 'u sentim!

—¿Sant Tomás? Una vez y no más.

—Pues senyor, ja hem trobat lo medi de entrarhi.

Las devotas han tingut una inspiració divina per entrar al Pí y sentir los sermons del género masculí.